

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

30 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie,

Plămădeală Ghenadie,

a judecat fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui

Bolozan Ion XXXX,

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 24.10.2017 – 27.03.2018

Instanța de apel: 18.04.2018 - 28.02.2019

21.11.2019 – 03.11.2020

Instanța de recurs: 07.06.2019 - 22.10.2019

13.01.2021 – 30.11.2021.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 27 martie 2018, Bolozan Ion învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal a fost achitat, deoarece fapta inculpatului nu întrunește ele elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Bolozan Ion a fost pus sub învinuire pentru faptul, că în perioada verii anului 2010, data exactă nefiind stabilită, activând în calitate de administrator la C.Î. „XXXXXX” SRL, cu sediul în or. xxxxxxx, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, folosindu-se de situația de serviciu, a propus părților vătămate Golubenco Vladimir și Tugulschi Ion, care lucrau în calitate de mecanizatori pe tractor, să efectueze lucrări de construcție a gunoștii din s. Ștefănești, r-nul Ștefan Vodă. Astfel el, le-a promis că-i va achita câte 12 000 (douăsprezece mii) lei, pentru fiecare, în total suma de 24 000 (douăzeci și patru mii) lei la finisarea lucrărilor sus menționate, obligațiile nu au fost executate nici până în prezent, astfel, cauzând părților vătămate Golubenco Vladimir și Tugulschi

Ion un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă de 12 000 (douăsprezece mii) lei fiecăruia.

Bolozan Ion, a fost învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, escrocheria - adică dobândirea ilicită a bunurilor altor persoane prin înșelăciune și abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții considerabile și cu folosirea situației de serviciu.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procurorul în raionului Stefan Vodă, Tian Nicolae, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Bolozan Ion să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal și în baza acestei Legi să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, iar conform art. 90 Cod penal, de suspendat condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

3.1 În motivarea apelului, procurorul a invocat că:

- aprecierea dată de prima instanță contravine realității, deoarece din declarațiile părților vătămate Golubenco Vladimir și Tugulschi Ion, inclusiv și din declarațiile martorilor rezultă că, inculpatul a întreprins toate acțiunile posibile pentru a obține încrederea acestora, având ca scop folosirea muncii acestora pentru care a obținut mijloacelor bănești, fapt ce denotă că inculpatul încă de la începutul lucrărilor, nu a avut intenția de a se achita, manifestând comportament care i-a determinat pe părțile vătămate să aibă încredere în el, promițând un salariu mare pentru așa volum de lucru, ceea ce constituie abuz de încredere;

- primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat;

- inculpatul prin acțiunile sale intenționate nu a primit careva bunuri sau dreptul la acestea, însă a folosit munca părților vătămate și mijloace bănești în suma de 24 000 lei, care urmau să fie achitate le-a folosit în scopuri proprii, având posibilitate să procure careva bunuri care pot fi considerate ca dobândite în mod ilicit. În timpul discuțiilor inițiale cu aceștia le comunica că, nu este necesar încheierea careva contracte dar să aibă încredere, astfel ducându-i în eroare. Iar, ce se refera la faptul că în instanța de judecată nu au fost prezentate pentru cercetare careva înscrisuri, care ar demonstra calcularea salariului pretins de către părțile vătămate, cum ar fi: divizul de cheltuieli, tabele de evidența sau acte contabile, nu au fost prezentate de acuzare din motiv că, asemenea acte nu au fost întocmite de inculpat și nu existau. Dar afirmația inculpatului că au

fost nimicite nu și-a găsit confirmare din motiv că, acesta în dările de seama anuale nu a fost prezentate la a Inspectoratul de Stat, Ștefan Vodă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2019, s-a respins ca nefondat apelul procurorului Procuraturii raionului Ștefan Vodă, Tian Nicolae, fiind menținută sentința atacată.

5. Procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Sîli Radu a declarat recurs ordinar împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2019, prin care a solicitat casarea acesteia cu dispunerea la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 octombrie 2019, a fost admis recursul ordinar declarat de către procuror, casată total decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2019, în privința inculpatului Bolozan Ion, și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1 Pentru a decide în sensul enunțat, instanța de recurs ordinar a constatat că instanța de apel a enumerat probele atât a acuzării cât și apărării, fără a verifica veridicitate acestora și fără a menționa care dintre ele se resping și care se admit, contrar prevederilor art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală.

În motivarea acestei constatări, instanța de recurs ordinar a susținut că instanța de apel neîntemeiat a menționat precum că între părțile vătămate Golubenco Vladimir, Țugulschi Ion și Bolozan Ion există relații de muncă, ori, aceasta urma să verifice dacă Bolozan Ion intenționat nu a încheiat contractul de muncă cu părțile vătămate.

Instanța de recurs a remarcat că instanța de apel, ajungând la soluția indicată mai sus, nu a supus analizei în partea descriptivă momentul important ca Bolozan Ion în calitate de administrator la C.Î „XXXX” SRL a primit banii de la Primăria s. Ștefanești, r-nul Ștefan Vodă, însă nu a achitat părților vătămate pentru lucrările efectuate, și nici în dările de seamă anuale ale C.Î „XXXX” SRL, nu au fost prezentate la Inspectoratul de Stat Ștefan Vodă, ori, circulația dreptului de proprietate asupra fondurilor primite în baza unor contracte de muncă evident fictive sau a altor contracte sub pretextul plății pentru lucrări sau servicii, poate fi calificată drept fraudă dacă, în mod evident, persoana vinovată nu intenționează să îndeplinească obligațiile asumate, înșelând astfel victima.

În opinia instanței de recurs, atât instanța de fond, cât și instanța de apel nu au pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanțe și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea

unei concluzii premature și nemotivate, fără a verifica fiecare probă în parte sub aspectul procedurii penale cât și coroborarea acestora.

În urma celor menționate, instanța de recurs a subliniat că instanța de apel urma să stabilească limitele între un raport civil (de muncă) și un raport penal, care în cadrul relațiilor civile este caracterizată prin buna-credință a părților, iar în cazul escrocheriei este caracterizată prin rea-credință din partea inculpatului, adică prin înșelăciune față de părțile vătămate și să își motiveze decizia în acest sens.

Instanța de recurs a constatat că decizia atacată prezintă deficiențe sub aspectul motivării, deoarece instanța nepronunțându-se sau pronunțându-se superficial asupra motivelor invocate în apel, a făcut o motivare haotică, fără o argumentare concretă.

Instanța de recurs ordinar a conchis că nemotivarea clară și concisă a soluției pronunțate de către instanța de apel reprezintă prin sine neexaminarea fondului apelului de către instanța de apel, ce se consideră eroare de drept și este temei pentru recurs.

În acest sens, instanța a menționat că instanța de apel, la judecarea apelului, a comis erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2020, a fost respins ca nefondat apelul procurorului în Procuratura raionului Stefan Vodă, Tian Nicolae, și menținută sentința fără modificări.

7.1 Instanța de apel a constatat că prima instanță în prezența circumstanțelor cauzei, corect a constatat nevinovăția inculpatului pe art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal și întemeiat a aplicat prevederile art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală și a adoptat o sentință de achitare în privința Bolozan Ion, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În decizie s-a menționat că, conform învinuirii prezentate în rechizitoriu și susținută de acuzatorul de stat în instanța de apel, Bolozan Ion a fost învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod Penal, după indicii calificativi: dobândirea ilicită a bunurilor altor persoane prin înșelăciune și abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții considerabile și cu folosirea situației de serviciu.

La baza acuzațiilor înaintate inculpatului Bolozan Ion în comiterea infracțiunii incriminate, acuzatorul de stat, întru susținerea apelului declarat împotriva sentinței, a făcut referire la următoarele probe, care, în

opinia sa, ar confirma vinovăția acestuia, cum ar fi: declarațiile părților vătămate Golubenco Vladimir și Țugulschi Ion, a martorilor Qatrawi Ersilia și Neguriță Petru, date la etapa urmăririi penale, susținute în ședința de judecată a primei instanțe și în instanța de apel; comunicarea IFS Ștefan Vodă prin care este stabilit că Bolozan Ion este conducătorul CÎ „XXXX” SRL, extrasul trezorerial al bugetului s. Ștefănești din 16.09.2010, procesul verbal și ordonanța de ridicare din 20.04.2017, procesul-verbal nr. 4 al ședinței grupului de lucru pentru achiziții, contractul de achiziționare a mărfurilor nr. 58, nr. 29, nr. 44, acordul adițional la contractul nr. 44 din 24.08.2010, licența nr.1254 din 09.08.2004, devizul local la construcția depozitului de deșeuri, darea de seamă privind procedura de achiziție, informația parvenită de la Inspectoratul Fiscal de Stat Ștefan Vodă privitor la prezentarea dărilor de seamă, Informația despre persoanele juridice.

Din cumulul de probe cercetate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel, instanța de apel a concluzionat că apelul procurorului este neîntemeiat, fiind bazat pe presupuneri neargumentate și fără a avea vreun suport juridic probant. Analizând declarațiile inculpatului Bolozan Ion, a părților vătămate Golubenco Vladimir și Țugulschi Ion, a martorilor Qatrawi Ersilia și Neguriță Petru, cercetând probele materiale prezentate de către partea acuzării, instanța de apel a reținut că, prima instanță corect a concluzionat că, fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Analizând elementele infracțiunii de escrocherie, instanța de apel a constatat că inculpatul nu a dobândit careva bunuri, ce ar aparține părților vătămate, nu a primit în locul acestora careva sume bănești și nu le-a însușit, nu le-a folosit și nu a dispus de sume bănești pretinse de către părțile vătămate, or în situația din speță nu este demonstrată existența obiectului material a sustragerii, fiind demonstrată doar promisiunea inculpatului de a achita salariul.

A reținut că la materialele cauzei nu sunt anexate careva probe care ar demonstra calcularea salariilor pretinse de către părțile vătămate, pretinsul prejudiciu fiind invocat doar prin declarațiile părților vătămate.

Instanța de apel a constatat că la caz nu este demonstrată nici latura subiectivă a infracțiunii imputate lui Bolozan Ion, în situația din speță nu a fost constatat faptul sustragerii de către ultimul a căror-va obiecte materiale ce aparțin părților vătămate, iar probele prezente la caz demonstrează cu certitudine că în speță între părți au existat relații civile de muncă care urmează a fi soluționate în ordinea stabilită de Codul de procedură civilă și Codul muncii, deoarece atât inculpatul Bolozan Ion cât și părțile vătămate Golubenco Vladimir și Țugulschi Ion fiind audiați în instanța de fond precum și în instanța de apel au declarat unanim că au fost angajați de

inculpatul Bolozan Ion pentru efectuarea lucrărilor de construcție a unei gunoiști din satul Ștefănești r-nul Ștefan Vodă urmând a fi achitați pentru întreg volumul de lucru la finisarea lucrărilor personal de către Bolozan Ion fără a încheia cu ultimul un contract de muncă.

Totodată, instanța de apel a reținut că la materialele cauzei nu sunt anexate careva probe care ar demonstra calcularea salariilor pretinse de către părțile vătămate, pretinsul prejudiciu fiind invocat doar prin declarațiile părților vătămate. Prin urmare, deși este demonstrată efectuarea de către părțile vătămate a unor lucrări sub autoritatea și la indicația inculpatului, la caz a fost imposibil de stabilit dacă părților vătămate le-a fost calculat salariul stabilit în mărimea de 12 000 lei și dacă acest salariu a fost ridicat de părțile vătămate, or la materialele cauzei lipsesc careva acte în acest sens.

În același context, instanța de apel a constatat că la caz nu este demonstrată nici latura subiectivă a infracțiunii imputate lui Bolozan Ion, or în situația din speță nu a fost constat faptul sustragerii de către ultimul a căror-va obiecte materiale ce aparțin părților vătămate, iar probele prezente la caz demonstrează cu certitudine că în speță între părți au existat relații civile de muncă care urmează a fi soluționate în ordinea stabilită de Codul de procedură civilă și Codul muncii, deoarece atât inculpatul Bolozan Ion cât și părțile vătămate Golubenco Vladimir și Țugulschi Ion fiind audiați în instanța de fond precum și în instanța de apel au declarat unanim că au fost angajați de inculpatul Bolozan Ion pentru efectuarea lucrărilor de construcție a unei gunoiști din satul Ștefănești r-l Ștefan Vodă urmând a fi achitați pentru întreg volumul de lucru la finisarea lucrărilor personal de către Bolozan Ion fără a încheia cu ultimul un contract de muncă.

S-a indicat în decizie că cele menționate au fost confirmate și prin declarațiile martorului Qatrawi Ersilia, Primar al satului Ștefănești, r-ul Ștefan Vodă, din care urmează că părțile vătămate Golubenco Vladimir și Țugulschi Ion au muncit la gunoiștea din satul Ștefănești, r-ul Ștefan Vodă.

Analiza probelor scrise la care face referire acuzatorul de stat și care în viziunea acestuia demonstrează vinovăția inculpatului Bolozan Ion în comiterea infracțiunii imputate, de către instanța de apel nu au putut fi reținute, or comunicarea IFS Ștefan Vodă demonstrează că Bolozan Ion este conducătorul CÎ „XXXX” SRL, iar licența nr.1254 din 09.08.2004 demonstrează că întreprinderea pe care o conduce are dreptul de a desfășura lucrările executate pentru Primăria satului Ștefănești, iar procesul verbal nr.4 al ședinței grupului de lucru pentru achiziții demonstrează că CÎ „XXXX” SRL alături de alți doi agenți economici au înaintat ofertele pentru construcția gunoiștii din localitatea Ștefănești și în

urma concursului au câștigat tenderul, iar contractul de achiziționare a mărfurilor nr. 58, nr. 29, nr. 44 demonstrează existența relațiilor contractuale dintre Primăria satului Ștefănești și SRL „XXXX” care au fost executate.

Referitor la extrasul trezorerial al bugetului s. Ștefănești din 16.09.2010 conform cărei s-a stabilit că, pentru serviciile acordate de către CÎ „XXXX” SRL Primăria localității a transferat sume bănești conform contractului, acesta la fel nu demonstrează nici într-un fel vinovăția inculpatului Bolozan Ion în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, or, Primăria Ștefănești nu a înaintat careva obiecții față de Bolozan Ion, mai mult, în ședință de judecată Primarul satului Ștefănești a declarat că nu are careva pretenții față de Bolozan Ion, deoarece lucrările pentru amenajarea gunoiștii din localitate au fost executate.

Iar în ce privește informația parvenită de la Inspectoratul Fiscal de Stat Ștefan Vodă privitor la prezentarea dărilor de seamă în care nu este inclus plata salariului pentru munca efectuată de către mecanizatorii Golubenco Vladimir și Țugulschi Ion care au muncit la gunoiștea din satul Ștefănești, instanța de apel a reținut că nici acest fapt nu dovedește vinovăția inculpatului în infracțiunea imputată or, Bolozan Ion nu a încheiat cu ultimii careva acte care urmau a fi incluse ulterior în dările de seamă prezentate Inspectoratului Fiscal.

În concluzia celor relatate supra, instanța de apel a conchis că întemeiat prima instanță a constatat că în speță lipsește obiectul material și latura subiectivă a infracțiunii. Conform materialelor cauzei penale și rechizitoriului fapta infracțională incriminată inculpatului Bolozan Ion a avut loc în perioada verii anului 2010, iar părțile vătămate Golubenco Vladimir și Țugulschi Ion au sesizat organelor de drept referitor la pretinsele acțiuni ilegale a inculpatului Bolozan Ion în septembrie-octombrie 2016 (f.d. 8-9, Vol. I), adică peste 6 ani, fără a invoca motive plauzibile referitor la tardivitatea vădită de manifestare a interesului cu privire la apărarea drepturilor sale.

La fel, instanța de apel a reținut că părțile vătămate Golubenco Vladimir și Țugulschi Ion nu au manifestat nici un interes în ceea ce privește sesizarea unei instanțe civile referitor la încălcarea drepturilor sale la plata salariului rezultat din munca prestată, renunțul fiind unul deliberat nefiind împiedicat de careva circumstanțe.

În acest context, argumentele expuse în apelul acuzatorului de stat a fost considerate nefondate, nu corespund realității, fiind combătute în totalitate prin conținutul sentinței atacate, în care instanța de fond și-a

argumentat pe deplin poziția adoptată.

8. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin prin care invocând incidența *pct. 6* a dispozițiilor alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată.

8.1 În susținerea recursului procurorul a invocat că:

- instanța de apel urma să dezvăluie concluzia de menținere a sentinței expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza deciziei de achitare, fapt care pe caz nu a avut loc, fiind efectuată o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale;

- instanța de apel a acționat în derogarea de la prevederile procesual-penale precum și nu s-a condus de recomandările Plenului Curții Supreme de Justiție expuse în pct. 14 al Hotărârii nr. 22 din 12.12.2015 cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, conform căreia nerespectarea acestor cerințe ale legii echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, fapt ce atrage după sine casarea deciziei pronunțate;

- instanța de apel, nu a ținut cont și nu apreciat totalitatea probelor ce dovedesc vinovăția cet. Bolozan Ion, în mod greșit a respins probele administrate de către acuzare, fără a fi constatate încălcarea normelor procesuale invocate, a apreciat în mod superficial aceste probe, fără a fi evidențiate acele derogări evidente invocate;

- instanța de judecată a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, ori nu s-a expus asupra tuturor motivelor indicate în apelul procurorului;

- aprecierea dată de instanțe contravine circumstanțelor dovedite prin probele cercetate, deoarece din declarațiile părților vătămate Golubenco Vladimir și Tugulschi Ion, inclusiv și din declarațiile martorilor rezultă, că inculpatul a întreprins toate acțiunile posibile pentru a obține încrederea acestora, având ca scop folosirea muncii acestora pentru care a obținut mijloacelor bănești, fapt ce denotă că inculpatul încă de la începutul lucrărilor, nu a avut intenția de a se achita, manifestând comportament care i-a determinat pe părțile vătămate să aibă încrede în el, promițând un salariu mare pentru așa volum de lucru, ceea ce constituie abuz de încredere,

- prin declarațiile martorului Qatrawi Ersilia este dovedit că inculpatul a primit mijloacele bănești conform contractului încheiat cu

Primăria, sat. Ștefănești, r-nul Ștefan Vodă și C.Î „XXXX,, SRL, însă din 2010 până la momentul actual nu a achitat părților vătămate;

- în acțiunile inculpatului sunt elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(2) lit. d) Cod penal (conform legii în vigoare la momentul comiterii infracțiunii), or în cazul dat inculpatul prin acțiunile sale intenționate nu a primit careva bunuri sau dreptul la acestea, însă a folosit munca părților vătămate și mijloace bănești în sumă de 24 000 lei, care urmau să fie achitate le-a folosit în scopuri proprii, având posibilitate să procure careva bunuri care pot fi considerate ca dobândite în mod ilicit, în timpul discuțiilor inițiale cu aceștia le comunica, că nu este necesar încheierea careva contracte dar să aibă încredere, astfel ducându-i în eroare;

- cu referire la faptul că nu au fost prezentate pentru cercetare careva înscrisuri, care ar demonstra calcularea salariului pretins de către părțile vătămate, cum ar fi: divizul de cheltuieli, tabele de evidența sau acte contabile, nu au fost prezentate de acuzare din motiv că, asemenea acte nu au fost întocmite de inculpat și nu existau. Dar afirmația inculpatului că au fost nimicite nu și-a găsit confirmare din motiv că, acesta în dările de seamă anuale nu a prezentat la Inspectoratul de Stat Ștefan Vodă;

- instanța de apel nu a găsit nici o motivare justificativă a acțiunilor inculpatului Bolozan Ion manifestate prin lipsa unui contract de muncă legal încheiat cu părțile vătămate Golubenco Vladimir și Țugulschi Ion, or acuzarea consideră că lipsa acestui contract și dovedește intenția de la bun început a inculpatului de a nu achita acestor persoane banii ce îi aparțin.

9. Judecând recursul ordinar pe baza materialelor din dosarul cauzei și motivelor invocate în recurs, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, din considerentele ce urmează.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

În conformitate cu art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces. Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art.427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Reieșind din conținutul cererii de recurs declarate de către procuror, Colegiul penal lărgit atestă, că recurentul invocă în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora: *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când: instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit constată că asemenea eroare nu se confirmă, dat fiind faptul că instanța de apel, la examinarea cauzei, a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, decizia cuprinzând motive clare pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Cu referire la aceste aspecte, Colegiul penal lărgit menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii, ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

De asemenea, reieșind din esența criticilor invocate în recursul procurorului, Colegiul penal lărgit reține că acestea se referă în mare parte la chestiunea de apreciere a probelor și anume a declarațiilor părților vătămate, a martorilor, autorul recursului expunând o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanța de apel confirmă vinovăția inculpatului în infracțiunea incriminată.

Sub aspectul vizat, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că chestiunea de reapreciere a probelor, nu se conține în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu poate fi considerată ca temei sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială și competența instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal lărgit nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii achitării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, verificate și reapreciate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei, întrucât instanța de apel corect a coordonat procesul de examinare a probelor, or, la caz nu a fost stabilită o discrepanță dintre conținutul mijloacelor de probă și aprecierile instanței.

Astfel, Colegiul penal lărgit statuează că instanța de apel a stabilit corect și clar toate circumstanțele, constatând prin suficientă motivare nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal și întemeiat a reținut soluția primei instanței de aplicare în privința lui Bolozan Ion a prevederilor art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală.

În acest sens, Colegiul penal lărgit atestă că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile articolelor 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma relevanței, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat menținând sentința de achitare a inculpatului Bolozan Ion.

Contrar argumentelor recurentului prin care se invocă faptul că *instanța de apel urma să-și expună punctul său de vedere asupra fiecărei probe*

aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza deciziei de achitare, fapt care pe caz nu a avut loc, Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului conform învinuirii înaintate, așa cum susține procurorul, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele nu sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința inculpatului Bolozan Ion.

Referitor la critica recurentului privind *respingerea probelor administrate de acuzare, fără a fi constatate încălcarea normelor procesuale*, Colegiul penal lărgit notează că în procesul de apreciere a probelor, instanțele de fond au supus analizei toate probele la care au făcut referire părțile în cadrul judecării cauzei, iar probele scrise la care a făcut referire acuzatorul de stat și care în viziunea acestuia demonstrează vinovăția inculpatului Bolozan Ion în comiterea infracțiunii imputate, nu au putut fi reținute, din cauza lipsei puterii probatorii.

Totodată, criticile în acest sens invocate de procuror în cererea de recurs ordinar, Colegiul penal lărgit le apreciază ca fiind declarative, întrucât la stabilirea nevinovăției inculpatului, instanța de apel nu și-a bazat concluzia doar pe probele la care face referire partea acuzării, or, instanța de apel în decizia contestată și-a concentrat atenția asupra tuturor probelor decisive care au format concluzia despre menținerea sentinței de achitare.

Colegiul penal observă că, în partea descriptivă a deciziei pronunțate, instanța de apel și-a argumentat poziția de nereținere a unor probe prezentate de acuzare, cum ar fi: comunicarea și informația parvenită de la Inspectoratul Fiscal de Stat Ștefan Vodă, licența nr.1254 din 09.08.2004, procesul-verbal nr. 4 al ședinței grupului de lucru pentru achiziții, contractul de achiziționare a mărfurilor nr. 58, nr. 29, nr. 44, extrasul trezorerial al bugetului s. Ștefănești din 16.09.2010, pe motivul insuficienței puterii probatorii ce le poartă.

Alegațiile procurorului prin care invocă că inculpatul a manifestat comportament ce constituie abuz de încredere, Colegiul penal lărgit le consideră neîntemeiate, menținând în acest sens constatările instanței de apel efectuate în urma analizei elementelor infracțiunii de escrocherie, precum că *inculpatul nu a dobândit careva bunuri, ce ar aparține părților vătămate, nu a primit în locul acestora careva sume bănești și nu le-a însușit, nu le-a folosit și nu a dispus de sume bănești pretinse de către părțile vătămate, or în situația din speță nu este demonstrată existența obiectului material a sustragerii, fiind demonstrată doar promisiunea inculpatului de a achita salariul.*

Totodată, Colegiul penal lărgit este de acord cu aprecierea instanței de apel, precum că în speță lipsește obiectul material și latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie.

Alegațiile procurorului privind faptul că *instanța de apel nu a găsit nici o motivare justificativă a acțiunilor inculpatului Bolozan Ion manifestate prin lipsa unui contract de muncă legal încheiat cu părțile vătămate*, instanța de recurs le consideră neîntemeiate, pentru că instanța de apel, constatând lipsa încheierii cărorva acte de către inculpat cu părțile vătămate, just a reținut că informația parvenită de la Inspectoratul Fiscal de Stat Ștefan Vodă nu dovedește vinovăția lui Bolozan Ion în infracțiunea imputată.

Cu referire la afirmația recurentului, precum că *prin declarațiile martorului Qatrawi Ersilia este dovedit că inculpatul a primit mijlocele bănești conform contractului încheiat cu Primăria, sat. Ștefănești, r-nul Ștefan Vodă și C.Î „XXXX” SRL, însă din 2010 până la momentul actual nu a achitat părților vătămate*, Colegiul penal lărgit îl va considera, la fel neîntemeiat, pe motiv că declarațiile martorului vizat au fost analizate și apreciate de către instanța de apel, însă din cumulul de probe prezentate nu s-a demonstrat dacă părților vătămate le-a fost calculat salariul și dacă acest salariu a fost ridicat de ultimii.

Analizând conținutul materialelor dosarului, Colegiul penal lărgit concluzionează că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile articolelor 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere corectă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, care în ansamblul lor nu au confirmat vinovăția inculpatului Bolozan Ion în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, iar instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția.

Totodată, instanța de recurs reiterează că majoritatea argumentelor recurentului constituie un dezacord cu aprecierea de către instanțele de fond a probelor, fără a ține cont de faptul că reaprecierea probelor nu poate constitui temei de recurs în sensul art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de

drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Reieșind din considerentele expuse, Colegiul penal lărgit conchide, că la judecarea recursului declarat de către procuror, nu au fost stabilite careva erori de drept care ar condiționa casarea deciziei contestate, impunându-se soluția de respingere ca inadmisibil a recursului.

10. În conformitate cu articolele 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui *Bolozan Ion XXXX*.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată este pronunțată la **27 ianuarie 2022**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Plămădeală Ghenadie